

A sorsfordító jó szándék

Jó szándékú. Emberséges, együttérző, melegszívű, önzetlen, jóságos, segítőkész. Ez áll a szinonimaszótárban a kifejezés mellett. Néha ennyire van szükség, hogy akár egy egész család élete megváltozzon. Az Úz-völgyi Urus család életébe úgy hasított bele hét éve a Benignitas Alapítvány, mint egy üstökös. Munkatársai adományt hoztak, egy tehenet, amely gyökeresen megváltoztatta a mindennapokat. Lett étel, lett bevétel, munka, becsület.

Uruséknak a változáshoz ennyi kellett.

ÍRTA: SIPOS BETTI

FOTÓ: MIHÁLY LÁSZLÓ, SIPOS BETTI

Abútoruri. Így hívják Csíkszeredában azt a használtcikküzletet, amelyről az egész város tudja, hogy itt lehet hozzájutni a népszerű svéd lakberendezési áruház termékeihez a legjobb áron, de akár síléchez, serpenyőhöz vagy horgolt terítőhöz is. Azt már kevesebben tudják, hogy ez valójában egy jótékonyági vállalkozás. A Benignitas Alapítvány a használtcikkeket eladja, a bevételből pedig szegény családokat, nyugdíjasokat támogat, diákok tanulmányait finanszírozza,

vagy akár súlyosan beteg emberek külföldi műtétjét szponzorálja.

„A támogatottak köre igen széles, azt tapasztaljuk, elkél a segítség” – mondja **Bodó Mária**, a Benignitas Alapítvány vezetője. „2006-ban hoztuk létre a jótékonyági szervezetet, azóta nem álltunk meg egy percre sem.” A szállítmányok elsősorban Svédországból érkeznek, időnként Németországból is, a kamionnyi tárgyak adományként jutnak el Csíkszeredába. Amit tudnak, elárusítanak, a maradékot elajándékozzák a rászorulóknak. A bevétel pedig, a hét alkalmazott munkabére, a szállítási díj, a raktár bérleti díja és a jövedelemadó kifizetése után, a nehéz sorsú emberek megsegítésére fordítják. A legtöbben Csíkszeredában nem is tudják, hogy ha itt vásárolnak, valójában jót cselekednek, nehéz körülmények között élőkön segítenek.

„A Hargita megyei polgármesteri hivatalok munkatársai, a környékbeli plébánosok már tudnak rólunk, ők irányítják hozzánk a kérvényezőket. Együttműködünk a Nagycsaládosok Egyesületével is, valamint Hargita Megye Tanácsával, ezektől az intézményektől, szervezetektől tudjuk, hol van a legnagyobb szükség. Sokan személyesen keresnek minket, van, akinek bútor kell, akad, akinek ruha, tanszer, és van, akinek pénz” – meséli Marika.

Az alapítvány nem tesz különbséget nyelv,

vallás, életkor szerint, aki rászorul, és ezt igazolja, azon segítenek.

A szervezet több diákot is támogat, van, akinek a középiskolai tanulmányait finanszírozzák, van, akinek az egyetemet. Az alapítvány munkatársai gyakran találkoznak nehéz sorsokkal.

„Megkeresett egy elkeseredett édesanya – emlékszik vissza Marika. Meghalt a kicsi fia autóbalesetben, a férje pedig infarktust kapott a történetektől. A nagyobbik gyerekük Marosvásárhelyen tanult, egészségügyi iskolában, de az özvegy anyja nem tudta egyedül taníttatni őt. Az apa volt a családfenntartó, és a gyerek abba kellett volna hagyja a tanulmányait. Valaki

Bodó Mária,
a Benignitas Alapítvány vezetője

ajánlotta az özvegynek, hogy keressen meg minket, hátha tudunk segíteni. Hát persze, hogy segítettünk! A fiú az idén fejezte be az iskolát, eljött hozzánk személyesen, és megköszönte!”

A december az alapítvány életében is más, mint a többi hónap. Több adományt osztanak szét, Mikulás-ünnepséget szerveznek a gyermekeknek, körülbelül kétszáz nebuló gyűlik össze az udvaron, a nyugdí-

jasokat ajándékutalvánnyal örvendeztetik meg. De legjobban talán a nagycsaládosokra figyelnek. Az ajándékdobozokban tartós élelmiszer, tisztálkodási felszerelés, tanszer, ruha, cipő és édesség, játék is lapul. Azt mondja Marika, hogy elképzelni nem lehet, milyen boldog arccal bontogatják a csomagokat a kicsik, mekkora

tetején, és karácsonyfáról áldomni sem mertek. Léteznek ilyen gyerekek a közvetlen környezetünkben, akik úgy nőnek fel, hogy azt sem tudják, mi az a csillagszóró vagy kalács. Voltunk egy másik helyen, ott az anya előhozott egy darab sajtot egy tányéron, és azt mondta, hogy

„nekünk ennyi van karácsonyra, anyósom süt még egy kenyeret, és ennyi”. Borzasztó, hogy milyen életek vannak! Úgy látom, az alapítványoknál, a gyermekvédelemtől sokkal jobb helyzetben vannak a gyerekek, ott gondoskodnak róluk, nyilvántartják őket, de rengeteg az ilyen peremre szorult család, és a szegény sorban felnövő gyermek” – osztja meg tapasztalatait a szervezet vezetője, aki azt mondja, teljesen másképp gondolkodik a karácsonyról, amióta szembesült ezekkel a történetekkel. „Már közhely kezdett lenni, hogy sokkal jobban oda kellene figyeljünk egymásra, de tényleg így van! – hangsúlyozza. Egy-

másnak a problémáit észre kellene vennünk, és aki olyan helyzetben van, mind anyagilag, mind lelkileg, kellene segítsen.” Marika azt tapasztalja, sokszor egy jó szó is segítség. Érkeznek olyan emberek is az alapítványhoz, akik egy banit sem kérnek, csak kiöntik a lelküket, és hálásak, hogy valaki meghallgatja őket.

Aki idejön és elmondja a bánatát, a Bencignitas Alapítvány munkatársainak kezé-

öröm van az arcukon, amikor magukhoz szorítják a plüssmackót!

„Megtörtént, hogy olyan helyre mentünk, ahol több kicsi gyerek volt, karácsonkor összevissza csak pityóka sült a kályha

be helyezi a sorsát. Marika azt mondja, mind-egyik történet meghatja, nem tud közömbös lenni. „Vannak olyan sorsok, életek, amelyeket egyszerűen nem tudok kiverni a fejemből. Gondolkodom rajta, találgatom, mi lehet velük. Van egy csinódi család, hét éve vettünk nekik egy tehenet. A kis házukon kívül szinte semmijük nem volt. Öt gyermek, a szülők és a nagymama éltek egy 4-szer 5 méteres szobában. Sokszor csak tea jutott a gyermekeknek, annyira nem volt bevételük. Ültetni, földet művelni nem tudnak azon a környéken, mert mindent tönkretesznek a vadállatok. Viszont legelő sok van, így jött az ötlet, hogy jószágot viszont tartanának, mert a nehéz munkától nem ijednek meg. Csak nincs annyi pénzük se, hogy megvegyenek egy tehénkét. Ekkor jöttünk mi a képbe. Úgy tudom, a jószág még megvan. Remélem, boldogulnak” – aggódik Marika.

a történetüket, a tehenet, amit az alapítvány vásárolt nekik, büszkén mesélik, hogy azóta hét jószágra bővült a gazdaság!

„Biza nagy segítség volt akkor az a tehen – emlékszik vissza Magdika, az öt gyermek édesanyja. Nagyon hálásak vagyunk az alapítványnak. Ajándékot is hoztak, ruhákat, játékokat a gyerekeknek. Mi álmodni sem mertünk arról, hogy ilyen szerencse érjen bennünket. Azóta sajtot, vajot, túró, tejfölt készítünk, minden napra lett friss élelmiszer. Ráadásul vemhes volt a tehen, ahogy hozzánk került, pár nap múlva kis bocija is született” – mosolyog Magdika. A kis bikát eladták, a pénzt okosan befektették, vettek egy kaszálógépet. A férje addig kézzel kaszált, így viszont nagyobb területet tudtak megművelni. Lett több takarmány, és a következő ellésből a borjút már megtartották.

Az öt gyermekből a legnagyobb Bőjte atya csíkszentsimoni házában nevelkedik, jó tanuló, ha leérettségizik, szeretne egyetemre menni. Az otthon lakó gyermekek mind sokat dolgoznak, játékra nemigen jut idő. Vi-

Úz-völgye, Csinód

A Google Maps-en nem található kicsi település. Mobilszolgáltatás nincs, internet nincs, közvilágítás nincs. Busz sincs. Ha Csíkszentsimánból nem kap az ember autót, egy jó szándékú sofőr, aki elviszi, három órát kell gyalogolni a faluig. Itt él az Urus család. Érkezésünkkor mosolyogva, bizalommal fogadnak, pedig azt sem tudják, kik vagyunk. Mikor elmondjuk, hogy hallottuk

szont az állatokat imádják, szeretettel gondozzák őket. Az Urus család ma sem él gazdagságban, de azt a kicsit, amijük van, megbecsülik. Büszkék arra, hogy gazdálkodnak, hogy már nemcsak a segílyt várják, hanem sok mindent megtermelnek maguknak. Visszakapták a becsületüket.

Benignitas. Latin kifejezés, azt jelenti: jó szándék. A csinódi Urus családnak a változáshoz ennyi kellett.